

מ"ת 67569/12 - אשurf סלאיימה נגד מדינת ישראל - פמ"ד

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

02 ינואר 2018

מ"ת 15-12-67569 מדינת ישראל נ' סלאיימה(עוצר)

פל"א 520073/15

לפני כבוד השופט דניאל בן טוליה
ה המבקש אשurf סלאיימה (עוצר)
ע"י ב"כ עו"ד עלי ابو לבן או עו"ד רות לוי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד כהן קדוש

החלטה בבקשת לעין חזור

רקע:

נגד המבקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של קשר רפואי לאויב במהלך הלחמה בהתאם להוראות סעיפים 92 + 99 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בתמצית, על פי המתואר בעובדות כתוב האישום, חיליל נימרי (להלן: "חיליל") עבד בתקופה הרלבנטית לכתב האישום במלון אסטרל נירונה באילת. לבקשתו ולחיליל לא הייתה היכרות מוקדמת והם הכירו במהלך עבודתם המשותפת במלון נירונה באילת.

בתחילת חודש אוקטובר 2015 או בסמוך לכך, התגבש בקרב חיליל הרצון לגרום למותם של יהודים בין היתר בשל רצון לנוקם בגין מות חבר ידתו אשר ניסה לבצע פיגוע דקירה בירושלים ביום 15.10.4. ונורה למוות.

במהלך חודש אוקטובר הבחן חיליל בקבוצת יהודים חרדיים העומדת בכניסה למלון "ריו" ובשלב זה גמלה בליבו החלטה כי ברצונו לגרום למותו של אחד מקבוצת הדתיים. בהמשך היום, נפגשו המבקש וחליל ובמעמד זה שיתף חיליל את המבקש ברצונו לנוקם את מות חברו באמצעות פיגוע דקירה.

ה המבקש סירב להצעה זו מתוך חשש שנייהם ימצאו את מותם כאשר המבקש על רקע גל הטrror ורצונו לנוקם במדינה

ישראל הציע לחיליל כי יבצעו פגוע באמצעות הטענת מטען נפץ במלון באילת. חיליל הסכים להצעה זו ובכך קשר עמו קשר לבצע פגוע במטרה לגרום למותם של יהודים חפים מפשע.

במסגרת הקשר סוכם כי מלון ריו יהיה מלאן מתאים להוצאה הפגוע. כמו כן מתואר כי בתאריך 15.10.15, הגיע חיליל מלון ריו וצפת על קבוצות של דתים שונים באותו עת במלון. במסגרת הקשר נכנס המבוקש לאתרם השונים באינטרנט לרבות לאתר חמאס, על מנת כיצד ללמדו להכין חומר נפץ ומטען חבלה. בהמשך המתואר לעיל, הגיע המבוקש במסגרת הקשר בתאריך 30.11.15, למלון ריו על מנת לאסוף מידע אודות אוזות האפשרות לבצע פגוע. המבוקש שוחח עם פקיד הקבלה במלון וכן עם האחראית המשק, ערך סיור במספר סוויטות ושאל שאלות על מנת לאסוף אינפורמציה שתסייע בהוצאה התוכנית אל הפעול. התנהגוו של המבוקש ושאלותיו עוררו את חשדו של עובד המקום אשר דיווח למשטרה דבר שסיכל מהמבוקש וחיליל להוציא את תכניתם אל הפעול.

עד כאן בתרמיזית עובדות כתוב האישום.

ביום 23.3.16, הורה בית המשפט, כב' השופט ابو טהה, בהסכמה המבוקש על מעצרו עד לתום הלילים המשפטיים נגדו.

ביום 10.1.17, הוגשה בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר בעניינו של המבוקש. בקשה זו נסמכה על כך שהיה בידי המבוקש לעמוד את החלוקת שהוצאה על ידו וכן חולשה ראייתית בעניינו של שותפו חיליל נימרי. בית המשפט, כב' השופט ابو טהה, בהחלטתו מיום 13.3.17 דחה את הבקשה לעיון חוזר וזאת משלא מצא שינוי דרמטי במערכת התביעה.

ביום 9.11.17, במסגרת תפ"ח 67631-12-15 נתנה הכרעת דין בעניינו של חיליל במסגרת זה זוכה, פה אחד, על ידי הרכב בראשות כב' השופט ואגנו. בהמשךם של דברים, ביום 17.12.17 נמסרו נימוקי ההרכב לזכותו של חיליל. זיכוי זה מהווה את הבסיס לבקשת לעיון חוזר.

טיעוני הצדדים:

על פי האמור בבקשת בכתב והnimוקים בעל פה, שני טעמים עיקריים מצדדים אליבא באין כוח המבוקש את שחררו. נימוק ראשון מבוסס על הפליתו של המבוקש אל מול חיליל. בהקשר לכך, נטען כי במידה וה牒וקש היה מועמד לדין יחד עם חיליל באותו כתב אישום, דינו היה להיות מזוכה. עצם הפרדה שבוצעה בין הנאים אינה יכולה להוביל לתוצאות שרירותית, שבה אחד מזוכה זיכוי מלא והשני עצור שמשפטו ממשיך להתנהל. עוד נטען כי גזרת מאותה הפליה, חיליל משוחרר ביום ללא כל תנאי (שגם אותו מעצר באיזוק שסוכם על ידי הצדדים אגב הגשת הودעת הערעור הפורמלית, כבר אינו בתוקף) בעוד המבוקש מצוי במעצר מאחוריו סורג ובריח מזה לשנתיים.

nimok שני עליו מבוססת הבקשת, נוגע ל"מהפך בראיות" ולעובדתה כי ביום סיכוי הרשותו של המבוקש נמוכים. בהקשר

לכך נטען כי עבירות קשירת הקשר המיויחסת לבקשת, מחייבת מטבעה חכירה של שני נאיםים לצורך העשייה העברינית. מקום שבו חיליל זוכה מקשרית הקשר לא ניתן יהיה להרשיע את המבקש שאם לא כן, בית המשפט ימצוא עצמו מדובר בשני קולות. המדובר בסיטואציה של פי הפסיקה, על דרך הכלל, יש בה להביא לזכוי. באי כוח המבקש סבורים כי במקרה דין לא מתקיים אולם חריגים המצדיקים הורתה של הכרעת דין מרשותה, חרף העובדה צו העומדת בסתייה להכרעת דין אחרת שניתנה בעניינו של الآخر.

ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשת. לדבריה, הכרעת הדין המזוכה בעניינו של חיליל אינה חלוטה, הוגשה הודעת ערעור פורמליות, המדינה לומדת את הכרעת הדין, וזה שוקלת עמדתה האם להגיש ערעור. במצב דברים כזה, המדובר בבקשתה שהקדימה זמנה שכן יכול והכרעת הדין תתפרק. עוד נטען כי ההחלטה בדבר פיצול כתבי האישום נעשתה מטעמים ענייניים ובמסגרת סמכותה של המשיבה.

עוד הוסיף וטענה ב"כ המשיבה, כי הכרעת הדין בעניינו של חיליל אינה אמורה להשפיע באופן ישיר או עקיף על עניינו של המבקש ומילא, קבועות עובדה ומהימנות של מوطב אחד אין מחייבות מوطב אחר. לכך הוסיף ב"כ המשיבה וטענה כי גרסת המבקש בעדותו בפני הרכב כב' השופט וגנו, נמסרה בכובעו כ"עד תביעה" ולא כ"נאשם", דבר היכול להשילר גם על התרשומות בית המשפט מאותה גרסה.

דין והכרעה:

לאחר שקרأت הבקשת, שמעתי טיעוני הצדדים, קראתי הכרעת הדין בעניינו של חיליל וכן הפסיקה הנוגעת, הגעתו לכלל מסקנה כי יש מקום לקבל הבקשת לעין חוזר ולהורות על שחרורו של המבקש.

כאמור, שני טעמים עיקריים לבקשת - האחד, עניינו הפליה, והשני, עניינו "מהפרק ראייתי" וסיכון הרשעה נמוכים אל מול סיכון היזוכו.

כל שהדבר נוגע לטענת הפליה, אצין שלא מצאתי בה ממש. בהקשר לכך ובצדק נטען, כי בעת שהחלטה המשיבה על פיצול כתבי האישום, היא פעלת מתוקף סמכותה ומטעים ענייניים. הדברים אמרו בשם לב לכך שהודאותו של חיליל פועלת הן לחובתו של חיליל והן לחובת המבקש, ולהיפך. במצב דברים שכזה ועל מנת למנוע מצב שבו הימנעות מההועלות להעיד על ידי מי מהנאשמים תביא לכך שהודאותו לא תוכל לשמש נגד האخر, נעשה הפיצול. מדובר בהליך שנעשה דבר שבשגרה כאמור, לא מצאתי לראותו כהחלטה שרירונית. גם השוני בתנאים בו מצוי המבקש אל מול זה של חיליל, אין בו כדי ללמד על הפליה. חיליל זוכה כאמור זיכוי מלא, כאשר במצב דברים שכזה כל התנאים המגבילים בעניינו פגמים מלאיהם. גם אותה "תקופת ביןימים" בה היה מצוי תחת אייזוק אלקטронיק הינה בבחינת חריג ונوعדה כדי לאפשר למשיבה להגיש ערעור בעוד חיליל נמצא בתנאים מגבלים. המבקש שבפני עוזו בחזקת נאים שמสภาพו מתנהל וקיים לגביו קביעה בדבר קיומן של ראיות לכואורה וועלת מעצר.

מנגד, בית המשפט מוצא ממש בטענת המבקש לפיה, כו"ם, סיכון הרשעתו פחתו באופן משמעותי, בטרם בית המשפט ידרש לגופה של הטענה שומה להקדים מספר מילים בדבר חריגותה של טענה זו, כפי ביטוייה בבקשת לעין חוזר שפנוי

ובמה דברים אמורים.

על דרך הכלל, טענה בדבר כרsumם בראיות הפעולות לחובת נאשם, לא כל שכן "מהפר ראייתי" כפי דרישת הפסיקה, נובע יישור מטעם חומר הראיות שהחל להפרש בפני המותב הדן בתיק העיקרי. יכול והדבר ינבע מטעם שינוי מהותי של בגרסת עד תביעה מרכזי, קושי בהבאת עדים ואף התייחסות ישירה של המותב הדן בתיק העיקרי (על אף חריגותה של התייחסות כזו). ודוק; במסגרת הבקשה שבפני אין כל טענה שכזו, כאשר אף אליבא באי כוח המבוקש, מבחינה תיאורית יכול המותב הדן בעניינו של המבוקש הגיע לקביעות עובדה ומהימנות שונות מалаה אליה הגיע הרכיב כב' השופט וגנו.

כאן המקום לחזור על הלכה הידועה ולפיה, במצב שבו מואשמים בנפרד שותפים לעבירה:

"...כל אחד מהמשפטים הוא הליך דין נפרד ועצמאי. כל אחת מהכרעות הדין עומדת לעצמה, ומוסחתת אף על הראיות שהוגשו במסגרת הליך, ועל רשותו וקביעותיו של השופט שישב בדיון. אך, ממצאי מהימנות של בית משפט ביחס לעד איןם קבילים כרואה לצורך משפט אחר בו מעיד אותו עד, אפילו היה נשא העדות שני המשפטים זהה... שופט אינו יכול ואינו רשאי לזכות או לחייב נאשם על יסוד התרשומות וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי שופט אחר במשפט אחר" (ע"פ 4391/03 **יוסף אבו ריא נ' מדינת ישראל - להלן: "ענין אבו ריא").**

עוד ראה בדברי בית המשפט בע"פ 2309/90 **סבאח נ' מדינת ישראל**:

"...העובדות והמסקנות בעניין אמינותם של עדים שנקבעו במשפט אחר אין קבילות כלל במשפטו של המערער. יש גם הגיון בכלל האמור של דין הראיות. ההתרשומות של השופט מאמינותו של עד צrica לנובע מנתונים שבפניו שעיקריהם מוצגים בסעיף 54 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971. אין זה מתקבל על הדעת ששפיטichi או יזכה נאשם על יסוד התרשומות וממצאי המימנות שנקבעו על ידי שופט אחר במשפט אחר. הרי אין לדעת מה נאמר במשפט الآخر ומהן נקודות המפתח אשר הייתה להם חשיבות לצורך הסקת המסקנות במשפט האחר..." (פסקה 4 לפסק-הדין).

פועל יצא מהאמור לעיל, בית המשפט במסגרת החלטה זו, לא יקח בכלל שיקוליו אפשרות שהմבוקש יזכה על ידי המותב הדן בתיק העיקרי (חרף הערכות אלה ואחרות של באי כוחו וחרף הקביעות החד משמעויות של בית המשפט בזכותו של חיליל). לא זו בלבד, הנחת המוצא (בהעדר ביסוס ראייתי מטעם תיקו המתנהל של המבוקש), תהיה כזו לפיה הקביעה בדבר ראיות לכואורה של ביססה הוראה בית המשפט על מעצרו של המבוקש, שורירה וק"מת.

על רקע האמור, לכואורה, מדובר בבקשת שהקדימה זמנה משני טעמים. האחד, כפי שצווין יכול ווגש ערעור והכרעת הדין המזוכה תשונה. השני, נוגע לכך שלמעשהה מדובר ב"מהפר ראייתי" שנוגע בכלל לתוצאות הערעור על הכרעת דין מרשיעה, שטרם יצאה תחת ידו של בית המשפט, בהסתמך על "דיבור בשני קולות". למוטר לציין, כי בית המשפט לא מצא בנסיבות דומות שהוגשו בעיתוי כזה (כך גם הפנייה של בבקשת לפטיקה הנוגעת למזהפר ראייתי בש"פ 00/8332 - **מדינת ישראל נ' שרפוב** מדברת על שינוי במערכת הראיות, שלא בהתבסס על דיבור בשני קולות, אלא בנסיבות שונות לגמרי).

הgam כך, סבורי כי יש לדון בבקשת לעיון חוזר כבר עתה וכאמור, אף להיעדר לה זאת, מהנימוקים הבאים:

ראשית, נכון למועד מתן החלטה זו, קיימת הכרעת דין מזקה בעניינו של חיליל. לא זו בלבד, הרי שמדובר בזכוי מלא,פה אחד, שבאופן חריג ההודעה על הזכוי ושחררו של חיליל נעשו עוד לפני פרסום פורסמו הנימוקים של הכרעת הדין. הרי כי לצורך החלטה זו אין זה מתקיים של בית המשפט להידרש לטיכוי הערעור. הגם כן, ראוי לציין כי בתחילת, ובהסתממה, חיליל נעצר תחת איזוק אלקטרוני למשך למעלה מחודש ימים על מנת לאפשר למשיבה לבחון הגשת ערעור בעודו מצוי במעצר. המשיבה לא ביקשה להאריך את מעצרו של חיליל תחת איזוק, כאשר נכון לדין האחרון שנערך בפני בית המשפט, כלל אין וודאות האם יוגש ערעור. (מעבר להודעת הערעור הפורמלית).

מעבר לאמור לעיל ועיקר העיקרים, בית המשפט מוצא כי על רקע הכרעת הדין המזקה בעניינו של חיליל, על פני הדברים, גם אם המבקש ימצא אשם בדיון, תיווצר סיטואציה של "דיבור בשני קולות".

על המשמעות של סיטואציה כגון דא, עמד בית המשפט העליון במספר פסקי דין:

"בקשר הפלילי, קיומן של הכרעות סותרות לגבי אנשים שונים עשויים עלול להעלות קושי מיוחד. הדיבור בשני קולות" עלול ליצור אי התאמה בין שתי הכרעות דין הנוגעות לאותה פרשה עצמה שלא ניתן ליישבה על פי דרישות השכל הישר ומושכלות חיים בסיסיות. קיומה של אי התאמה כאמור עלול להביא לתוצאות בלתי צודקיות, ולעורר תחושת אי אימון במערכת המשפט והצדק" (ע"פ 3427/91 סלאח נ' מדינת ישראל).

הकושי בדיבור בשני קולות מתקבל משנה תוקף, שעה שמדובר בעבירה של קשרית קשר, אשר מטיבה מחייבת קיום התקשרות בין שני אנשים או יותר:

"העובדת שעבירת הקשר, לפי הגדרתה, אינה ניתנת לביצוע על-ידי אדם אחד, היא המחייבת את הכלל שם הורשע פלוני, על-פי הודהתו או לאחר גביה ראיות, בשיטת קשר עם אלמוני, ואלמוני זוכה לאחר מכן מעבירות אותו קשר עם פלוני, מבטלים גם את הרשותו של פלוני, שאם לא תאמר כן, דברה הרשות השופטת בשתי לשונות, קבועה במשפט אחד שהעבירה בוצעה ובמשפט אחר שאותה עבירה לא בוצעה. הכלל האמור חל לשם מניעת סתירה בין שני פסקי דין הדנים באותה פרשה, ולפיכך אין נוהגים על פי אלא אם טעמו עמו" (ע"פ 573/72 חבורה נ' מדינת ישראל)

עוד ראה ע"פ 144/92 קבאלרו נ' מדינת ישראל; ע"פ 474/75 סאלם נ' מדינת ישראל וע"פ 85/80 קטאשווילי נ' מדינת ישראל.

כאן המקום לציין כי לא כל דבר בשני קולות יש בו להביא מנעה וביה לביטולו של אחד מפסיקי הדין יוכל ושני אלה יוכלו לדור בנסיבות אחת. בהקשר לכך יכול זיכוי של האחד נובע מחוסר ראייתו, בעוד הרשות האחרת מתבססת על תשתית ראייתית עצמאית. בדומה, יכול והאחד מבין השניים נהנה מחסינות, הפרק לעד מדינה או שאינו כפוף לשיפוט בית המשפט. עוד יכול וראיות הקבילות כנגד פלוני אין קבילות כלפי שותפו. מכל אלה, נקבע כי יש צורך בבחינה "ענינית קונקרטית", להבדיל ממבחן "טכני פורמלי" האם הכרעות הדין סותרות האחת את רעotta באופן שלא ניתן לישבו.

בענייננו, כפי הנלמד מטעוני הצדדים, מדובר באותה מסכת ראייתית, המורכבת בעיקר מהודאותה של חיליל בה זה מפליל את המבוקש ולהיפך. בהקשר לכך, הבדיקה על רקע קבילות הودאות המבוקש או חיליל, אינה רלוונטית שכן גם אם בית המשפט היה פסול את הودאותו של חיליל, עדין היא כשרה לשמש כראיה לחובות המבוקש ולהיפך.

הדברים אמורים מכך וחומר בשעה שבית המשפט אגב זיכוי של חיליל קבוע כי הודהותו מחד קבילה, מאידך, נתן לה משקל נמוך כראיה מפליליה, נוכח תוכנה הדל ונוכח קיומן של אינדיקציות רבות המלמדות כי מדובר בהודהה שאינה אמת.

גם השוני במעמדו של המבוקש כנאשם אל מול עד תביעה, אין בו כדי ללמד על אבחנה עתידית שתאפשר קיומם של שני פסקי דין סותרים. גרסתו של המבוקש עד תביעה בעניינו של חיליל היא אותה גרסה בעיקרה, כפי שהציג, על פי הנטען, בשעה שעלה להעיד להגנתו. גרסה זו כוללת התייחסות גם לאותו סרטון שבו מתועד המבוקש, סרטון שלכאורה יכול לשמש בסיס לשוני מבחינה ראייתית אל מול חיליל שלא תועד מגיע למלון "רו". למחרת להopsis, כי בהכרעת דין של חיליל נקבע על ידי בית המשפט שעדותו של המבוקש בבית המשפט, לפיה לא היו דברים מעולם, עשתה "רושם חיובי ומשמעות". בית המשפט מוסיף ומציע כי:

"נרטיב החפות של אשף, לפיו הגיע למלון ריו לחפש חדר, היה פשוט יותר ועניני יותר מאשר הגרסה לפיה ערך סיור מודיעין לקרהת מעשה טרור ערטילאי. מעבר להיגיון הפנימי של סיפורו, העובדה כי צולמו שני שוחזרים של אשף, אחד לכל נרטיב, אפשרה להשווות ביניהם. בהשוואה מתרבר כי השחוור המשוחרר את נרטיב החפות משכנע יותר, בכל ממדיו המהימנות" (פסקה 619 להכרעת הדין של חיליל).

להשלמת סוגיה זו ניתן כי לא הוצגו על ידי המשיבה תרחישים חלופיים או הבדלים ראייתיים, שיאפשרו על פי בבחינה מהותית-ענינית, קיום הכרעת דין מרשיעה בעניינו של המבוקש אל מול הכרעת הדין המזוכה בעניינו של חיליל, שumo על פי הנטען קשר המבוקש קשר והכל באופן שלא יהיה דבר בשני קולות.

כאן המקום להציג, בענוה, כי בית המשפט אינם דן כתע בערעור על הכרעת הדין בעניינו של המבוקש, שככל לא הושלמה. סוגיה זו, ככל שהמבקר יורשע בדיון, תידוע במסגרת ערעור בבית המשפט העליון. כל שפורט עד עתה נועד ללמד על סיכון ההרשעה נמוכים בעניינו של המבוקש, מכפי שהוא בתהליכי של ההליך הפלילי - הוא ותו לא. "הכרנסום" הראייתי וליתר דיוק, הפichtet המשמעותי בסיכון ההרשעה, יש בהם כדי לשקל באופן חיובי שחרורו של המבוקש

לחלופה.

בכך אין סיג. מדובר למי שעוצר עד תום ההליכים נגדו מזה בשנתיהם. חלוף זמן זה, הוא לכשעצמו, מחייב בוחינה נוספת בדבר המשך מעצרו, לא כל שכן על רקע שינוי הנسبות. כאמור לעיל, יש להוסיף כי משפטו של המבוקש אינו מצוי (כל שמדובר בו בא- ידיעת בית המשפט) ב"ישורת האחורה", כאשר עד למתן הכרעת הדין יכול ויחלופו חודשים רבים. גם בוחינה פרוצדוראלית ישנו קושי להמתין עד לסופו של המשפט שכן ככל שיורשו לא יוכל לעתור לשחרורו על רקע CORSOM בריאות יהיה עליון להמתין בעודו במעצר עד להכרעה בערעורו).

בנקודה זו של החלטה יש מקום לשוב ולהידרש לנתחים נוגעים למאפייני המשיב ולחלופה עצמה כפי שנבחנו בחלוקת בתחילתו של ההליך הפלילי. בוחינה זו תיעשה כאמור תוך שבית משפט לוחץ בחשבו את השינוי במצב הראייתי ואותה "מקבילות כוחות" שמובילה לנקודת אייזון שונה מזו שנערכה בעבר.

בעניינו של המבוקש הוגש בתחילתו של ההליך, תסוקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי מדובר למי שנולד ונגדל בירושלים. טרם מעצרו, המבוקש התגורר באילת ועובד כפקיד קבליה. לחובת המבוקש הרשות אחת בגין עבירה של הסעת תושב זר. שירות המבחן מצין כי נשקפת מן המבוקש רמת סיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות, אם כי לא מצוין כי זו ברמה גבוהה ואף לא בנונית. שירות המבחן בוחן אפשרות שחרורו של המשיב לבית הוריו בירושלים ירושלים ובאותה נקודת זמן לא בא בהמלצה.

כיום, לאחר שבית המשפט נדרש באופן בלתי אמצעי למפקחים, ולאחר כל המפורט לעיל, סבורני כי ניתן להורות על שחרורו לחלופה בבית אמו, אף מבלי להזדקק לאיזוק אלקטרוני (שמלכתחילה הוצע על מנת להשוו את תנאי של המבוקש לתנאיו של חיליל, שמאז כבר מצוי ללא כל תנאי מגביל).

המפקחים עצם הינם אנשים נורמטיביים, המודעים היטב לחובת ההחלטה וחובת הדיווח. מדובר למי שגם להתרשםות שירות מבחן "מחויים למלא אחר כל החלטה של בית המשפט". החלופה עצמה ממוקמת בסימוכות לשתי תחנות משטרת אשר במידה הצורך תוכלנה לדאוג לבקרה אחר האופן שבו המבוקש שומר אחר תנאי שחרורו. לצד ההחלטה, יושתו על המבוקש ערבותות כספיות ממשמעויות, שיכלול תוכלנה למת מענה לתקלית דיני המעצר והכל על רקע השינוי במצב הראייתי, כפי שבית משפט עמד עליו.

סוף דבר, מכל המקובל לעיל, הינני להורות על שחרורו של המבוקש בתנאים הבאים:

- א. מעצר בית מלא בבית הוריו בכתב, בית לחם הישנה 97, ראמס אל עמוד.
- ב. המשיב יהיה בפיקוח מלא ותמיד לסייעון של המפקחים הבאים:

סלאיימה פאטן ת.ז - 03667817, **סלאיימה אנטצאר** ת.ז - 080045859 או **סלאיימה זיאד** ת.ז - 28322725

- ג. הפקדה כספית בסך 30,000 ₪.
- ד. ערבות עצמית וערבותצד ג' של כל אחד מן המפקחים בגין 3,000 ₪.
- ה. איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה.
- ו. הת吆צבות לדינום בבית המשפט בלבד מי מהמקחים שאושרו על ידי בית המשפט.
- ז. מורה על הוצאה צו עיכוב יצאה מהארץ.
- זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום ט"ו בטבת תשע"ח, 02/01/2018 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

מעקב החלטתי עד ליום 4.1.18 שעיה 14:00.

ב"כ המשיבה תודיע עד מחר, 3.1.18 בשעה 11:00 האם בכוונתה להגיש עררת.
אין בכר כדי למנוע מן המבקש להתחיל להסדיר התנאים לצורך ישום ההחלטה.

ניתנה והודעה היום ט"ו בטבת תשע"ח, 02/01/2018 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט